

Dark romance

DO TEK TEMNOTY

Byla světlem v mé temnotě. A já ji pomalu pohlcoval.

Kateřina Chaloupková

DOŤEK TEMNOTY

Kateřina Chaloupková

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Řikonín 22, Brno - venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 72.elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání
Autor © **Kateřina Chaloupková**
Obálka a grafika © JPolc
Redakce a korekce: Tomáš Rejc, Lucie Zubalíková
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

Elektronická verze:
ISBN 978-80-53031-71-4 epub
ISBN 978-80-53031-72-1 mobi
ISBN 978-80-53031-73-8 PDF

Anotace

Býval jsem obětí brutální šikany. A pak přišla ta noc, která všechno změnila. Roky ve vězení ze mě udělaly jiného člověka. Ted' jsem lovec. Mám svůj plán a seznam smrti, na kterém je i ONA. Jakmile se naše cesty střetnou, už nebude úniku.

Budu její zkázou. A ona tou mojí.

Byla světlem v mé temnotě. A já ji pomalu pohlcoval.

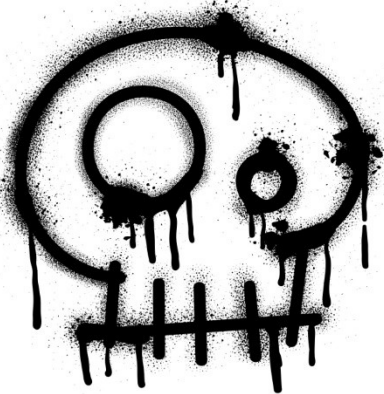

VAROVÁNÍ

Tato kniha obsahuje témata, která mohou být citlivá nebo zne-
pokojující. V textu se objevují scény:

- fyzické a psychické šikany
- sexuálního násilí
- násilí, vraždy a popisy krutých činů
- traumatu, deprese a posttraumatických prožitků

Čtení je vhodné pro zralé publikum. Pokud jsou pro vás tato
témata spouštěcí, doporučujeme číst s opatrností.

Playlist

IN THE DARK — PURPLE DISCO MACHINE
BAD GIRLS DO IT WELL — EX HABIT
HOUSE OF THE RISING SUN — FIVE FINGER DEATH PUNCH
HEAVY IS THE CROWN — LINKIN PARK
WRONG SIDE OF HEAVEN — FIVE FINGER DEATH PUNCH
JEKYLL AND HYDE — FIVE FINGER DEATH PUNCH
SHOT IN THE DARK — WITHIN TEMPTATION
NOT STRONG ENOUGH — APOCALYPTICA, BRENT SMITH
FAR FROM HOME — FIVE FINGER DEATH PUNCH
THE DEATH OF PEACE OF MIND — BAD OMENS
LOST — WITHIN TEMPTATION
HOW VILLAINS ARE MADE — MADALEN DUKE
DEVIL SIDE - FOXES

PŘED PĚTI LETY

PROLOG – CHESTER

Nenáviděl jsem celou podělanou střední. Od zaujatých učitelů, zastaralé budovy až po arogantní spolužáky. Všechno mi lezlo na nervy. Nechtěl jsem tam chodit, ale na druhou stranu, i přes vysmívání těch sráčů ze třídy, to možná bylo lepší ve škole než doma. Máti si našla nového přítele a neustále se oddávali hlasitému sexu.

Sám jsem takové věci nechápal. Nikdy jsem se žádné holky ani nedotkl. Která by o mě stála? Byl jsem při těle, nosil rovnátka, obličej mi hyzdilo akné a nedokázal jsem s žádnou ani promluvit.

Ve třídě byla spousta pohledných děvčat, ale všechny se chovaly jako nafoukané pipiny. Přátele jsem neměl. Rodiče nemohli utrácet za drahé sporty, jako je tenis, hokej nebo rugby. Nekouřil jsem, nebral drogy a neměl jsem ani auto či motorku. Ačkoliv to byl můj velký sen.

Jistěže mě to mrzelo, ale sedmnáctiletý kluk s tím nic neudělá.

V posledním ročníku na střední se řešily přihlášky na vysoké školy. Vyhlídl jsem si pár státních, ale dva borci opakovali ročník a propadli k nám do třídy. Byli to doslova kretění. Svedli na svoji stranu ty bohaté, hezké a vtipné jedince, aby se mohli nad druhými povyšovat. Postupem času se to zhoršovalo. Už nezůstali jen u slovních nadávek. Nebyl jsem jen tlustý sráč nebo špekoun.

Zpočátku jsem je ignoroval. Později už to nešlo. Naráželi do mě ramenem, podráželi mi nohy, namáčeli mi hlavu do záchodu nebo mi ničili oblečení.

Ačkoliv jsem byl kluk, doma jsem brečel. Ani ten podělaný půlrok už to šikanování nešlo vydržet.

Jednoho dne při tělocviku se všechno natolik vyostřilo, že už

bych potřeboval psychologa.

Cítil jsem, jak mi srdce divoce buší. Když mi strhli kalhoty, do očí se mi nahrnuly slzy. Ne proto, že by mě to bolelo. Ale protože jsem věděl, že už nikdy nebudu stejný. Už nikdy nebudu jen kluk, co se snažil přežít. Teď jsem jen ubožák, který jim bude pro smích.

Svlékli mě do naha, sebrali mi oblečení a vysmívali se mi. Jenže to nebylo to nejhorší. Svázali mi ruce za zády, zkopali mě a zavřeli do dívčích šaten. Ten jejich smích už si z hlavy v životě nevymažu.

Všichni spolužáci nade mnou stáli a smáli se. Ukazovali si na mě, na mé nahé plnoštíhlé tělo i na chlupy, které mi částečně zakrývaly penis.

Snažil jsem se pohledem vyhledat něčí pomoc, ale marně. Buď se dobře bavili, nebo klopili oči a nic neudělali. Byl jsem v tom úplně sám.

Brečel jsem, což ještě víc podněcovalo jejich smích. Bylo mi příšerně. Nenáviděl jsem je k smrti. Kdyby mě rozvázali, popadl bych baseballovou pátku a všechny bych do posledního sráče umlátil.

Co je k tomu vedlo? Byli to tyrani, kteří jen potřebovali ventilovat vlastní frustraci? Nebo je bavilo cítit moc?

Našla mě až uklízečka v sedm večer. Nikdo nehodlal řešit, že mě elitní žáci téhle podělané školy šikanovali. Ředitel od nich dostával prachy. Od mých rodičů neměl ani cent.

Vrátil jsem se domů v růžovém svetru, který mi uklízečka půjčila, abych nešel nahý. Věřte mi, že tohle sedmnáctiletému klukovi s psychikou opravdu hodně zatočí. Odmítl jsem se tam vrátit. Raději budu nevzdělaný skladník v podřadné fabrice než jim dělat terč. Temnota mě objala, když všichni ostatní odešli.

Matčina stará plečka před garáží nestála, což mě svým způsobem potěšilo. Nechtěl jsem se jí svěřovat, proč přicházím v dámském svetru.

Ten den se nikdy neměl stát. Už tak mě ovládaly emoce, ale

v okamžiku, kdy jsem vešel dovnitř, se mě zmocnila panika. Z pokoje mé o rok mladší sestry se ozýval křik, pláč a zoufalý nářek.

V tu chvíli jsem vyběhl schody, popadl jsem ve svém pokoji baseballovou pálku a vešel pootevřenými dveřmi do její ložnice. Ležela na posteli a nad ní se nakláněl matčin nový přítel. Nevšiml si mě, protože ona křičela a on se jí snažil utišit. Bavněné roztrhané trenče měl stažené ke kolenům, když jí ležel mezi stehny a hrubě do ní vnikal. Sestra plakala, ale následovala další facka. Pod nosem se jí objevila krev. Ten hajzl ji znásilňoval.

Vzhledem k tomu, co se mi stalo ve škole, tohle ještě umocnilo můj vztek. Jako bych si na něm potřeboval okamžitě ukojit svůj hněv. Dech se mi zrychlil, adrenalin ovládl celé mé tělo, zatímco jsem v dlaních pevně svíral broušené dřevo s tátovými monogramy. Dal mi ji, když ještě žil.

Nikdy bych neřekl, že člověk dokáže tak moc v jednom okamžiku nenávidět celý svět. Třásl jsem se, čelisti tiskl k sobě tak pevně, až mě brala křeč. Pomalu jsem se k tomu sráči přibližoval, napřáhl pálku a vši silou ho praštil do hlavy. Byla to obrovská rána, jakou jsem ani sám nečekal.

Spadl na podlahu, ze spánku a ucha mu teklo dost krve. Pták mu ještě stál, zatímco se v bolestech svíjel vedle postele. Něco mumlal, hekal a válel se ve vlastní moči. Nemilosrdně jsem k němu popošel o dva kroky a znovu se napřáhl, abych namířil. Ještě nikdy mě neovládla touha někomu ublížit jako právě dneska.

„Ne! Chestere, nezabíjej ho! Dost!“ křičela na mě sestra vydešeným hlasem, ale mně to bylo u prdele. Já prahnul jen po pomstě. Za sestru, za spolužáky a za mého mrtvého tátu.

Poslední máchnutí baseballkou a konečně narazila hrotem do jeho hlavy. Krev se rozcákla po dřevěné podlaze. Pod váhou mého vraždícího nástroje jsem cítil, jak mu praskla lebka. Jako by mi tělem kolovalo mnohem víc než jen adrenalin. Byla to euforie. Zadostiučnění. Ten slastný pocit, když jsem zvedl pálku a

znovu ho udeřil do hlavy. Už se nehýbal. Jeho tělo cukalo jen v nepatrných záškubech. I posmrtně mu pracovaly nervy, ale já potřeboval víc. Další a další rána mě uváděla do tranzu. Najednou mi bylo dobře. Usmíval jsem se nad jeho mrtvolou. Krev stříkala po pokoji, dokonce i na můj obličej.

Všude byly rudé cákance. Na zdech, nábytku i našich tělech. Pokojem se ozýval jen sestřin hlasitý pláč a nářek.

Necítil jsem vinu. Líbilo se mi, jak byl jeho obličej znetvořený, zmasakrovaný a válel se v tratolišti své vlastní krve. Ten pocit byl tak osvobozující, že jsem se usmíval.

Netuším, jak dlouho jsem do toho hajzla bušil, ale ta katarze byla úchvatná.

1. KAPITOLA – SAMARA

Jediné, co jsem celou střední chtěla, bylo zapadnout, což mi příliš nešlo. Mezi tou spoustou povýšených frajírků a dámiček jsem doufala jen v to, že nedopadnu jako třeba Etienne Truman.

Každý den jsem se snažila splynout s davem. Nevyčnívat. Nedávat nikomu důvod, aby si mě všímal. A přesto jsem nikdy nepatřila mezi ty, kteří se smáli nejhlasitěji nebo seděli u nejoblíbenějších stolů v jídelně. Byla jsem někde mezi – dost neviditelná na to, aby mě nechali na pokoji, ale ne dost silná, abych se postavila za někoho, kdo na tom byl ještě hůř než já.

Nedokázala jsem si představit, že bych byla v jeho kůži. Žít den co den ve strachu a čekat, kdy přijde další útok. Nebýt si jistá, jestli mě dnes jen shodí na chodbě nebo mi něco vylijí do batohu. Být tím, na kom si každý vybíjí frustraci, zatímco ostatní jen mlčky přihlížejí, aby to nebyli oni, kdo skončí na podlaze.

Bylo mi ho tak líto, ale nemohla jsem mu pomoci. Ne v tomhle světě, kde se slabost trestala a loajalita byla jen slovo, které nic neznamenal. Kdybych jen vyjádřila svůj nesouhlas s tím, jak mu ubližovali, ležela bych na podlaze vedle něho. A tak jsem se smála s nimi. Bylo mi příšerně. Ten smích mě spaloval zevnitř. Každé falešné zahihňání bylo jako nůž do mého vlastního svědomí. Jak jsem to mohla dopustit? Jak jsem mohla stát mezi nimi a přihlížet, zatímco Etienne Truman klečel na špinavé podlaze v dívčích šatnách, ponížený, rozervaný na kusy?

Celý večer jsem se kála a litovala svého činu. Snad mi Bůh odpustí.

Nemohla jsem kvůli tomu klukovi ani spát. Byl tak bezmocný, zoufalý a zlomený. Měl v očích tu prázdnotu, kterou mívají lidé, když se vzdají. Nenávist, hněv a vztek. Tolik temnoty v jediném pohledu.

Vybavila jsem si jeho třesoucí se ruce, když se snažil uvolnit provaz na zápěstí. Jak se mu po tvářích řinuly slzy, zatímco se spolužáci smáli. Jak zvedl hlavu a střetl se s mým pohledem. A v

tu chvíli se ve mně všechno zlomilo. Bylo pozdě. Už jsem ho zradila.

Bylo mi ze sebe tak špatně.

„Holky!“ přiběhla do třídy Trudy. Třídní drbna. Vždycky všechno věděla jako první.

Všichni se kolem ní seběhli, jako by rozdávala volňásky na Imagine Dragons.

„Představte si, že Trumana zatkli. Teď to řešil zástupce s nějakým policistou.“

Třídou se rozlehl šokovaný šum. Všichni byli dychtiví vědět víc. Někteří se tvářili pobaveně, jiní zvědavě, ale málokdo projevils skutečné překvapení.

„Cože? Za co?“

„Za veřejné znechucení,“ rozesmál se Hamples, což byl jeden z těch největších machrů. Každá holka s ním chtěla chodit a každý kluk chtěl být jeho kamarád.

Třídou se ozýval šum, hlasité debaty a dohady. Nikdo netušil, co se stalo, dokud jsem si následující ráno nekoupila žvýkačky v trafice naproti škole.

Sedmnáctiletý chlapec je obviněn z vraždy otčima baseballovou pálkou

Místo činu – Rockford, Illinois: Sedmnáctiletý mladík Etienne T. čelí obvinění z vraždy poté, co údajně ubil svého třiašedesátiletého otčima baseballovou pálkou. Incident, který otrásl celým městem, se odehrál v pondělí večer v rodinném domě na předměstí Rockfordu.

Policie byla přivolána sousedy, kteří uslyšeli hlasitý křik. Po příjezdu na místo činu našli oběť s vážně zraněným obličejem, který byl podle vyšetřovatelů „k nepoznání“. Otčim na místě

zemřel na masivní ztrátu krve a trauma hlavy.

Mladík byl zadržen bezprostředně po činu a byl převezen do vazby. Zatímco motiv zůstává předmětem vyšetřování, sousedé popisují rodinu jako problémovou, s častými hádkami a napjatými vztahy.

Vzhledem k závažnosti činu by mohl být mladík v Illinois, stejně jako v mnoha dalších státech USA, souzen jako dospělý. V případě uznání viny by mu hrozil trest až doživotí. Pokud by však byl souzen jako mladistvý, maximální možný trest by skončil jeho 21. narozeninami.

„Jedná se o tragickou situaci pro všechny zúčastněné,“ uvedla mluvčí policie. „Vyšetřujeme okolnosti, které vedly k této tragédii, a spolupracujeme s rodinou a komunitou.“

Incident zanechal místní obyvatele v šoku. „Nikdy bych si nemyslela, že se něco takového stane tak blízko nás,“ řekla sousedka. „Rodina měla své problémy, ale toto je naprosto nečekané.“

Mladík zůstává ve vazbě a soudní slyšení je plánováno na příští týden. Případ přitahuje pozornost médií a odborníků na mládežnickou kriminalitu, kteří upozorňují na důležitost prevence a podpory mladých lidí v krizových situacích.

Musela jsem se posadit na obrubník. Všechno kolem se mi rozmazalo.

Srdce mi tlouklo jako zběsilé. Bože, co jsme to provedli? Co jsme to z něj udělali?

Etienne přišel domů a ve svém stavu se možná pohádal s rodinou. Jen Bůh ví, co se tam ten večer stalo, ale v ústech jsem měla hořkou pachut'. Představila jsem si ho – rozklepaného, se zbytky zaschlých slz na tvářích, jak vejde do dveří a čelí další hrůze. Už neměl kam utéct. My ho ponížili ve škole a doma ho

čekalo peklo.

Bylo mi zle. Na druhou stranu se mu nikdo nemohl divit. Spíš by si tuhle smrt zasloužil ten, kdo vymyslel to veřejné ponížení na tělocviku.

Žaludek se mi zkroutil, když jsem procházela chodbou školy a všichni si o téhle události šuškali. Někteří měli výrazy plné fascinace, jiní napodobovali baseballový švih a šeptali si o tom, jak musel Etienne vypadat, když pálkou zasáhl svůj cíl. Nikdo nemluvil o tom, proč to udělal. Jen o tom, jak.

Spolužáci seděli nečekaně tiše. Jako by zpytovali svědomí, pokud nějaké měli.

„Pořád nemůžu uvěřit tomu, že Etienne, ten nenápadný kluk s delšími mastnými vlasy, brýlemi a rovnátky, by někoho tímhle způsobem dokázal oddělat,“ zamyslela se Florence a zavrtěla hlavou.

Připadalo mi absurdní, že lidi překvapuje, když je šikanovaný kluk dotlačený na hranu. Jak dlouho si myslí, že člověk vydrží? Kolik dní, týdnů, měsíců musí být mlácený a ponižovaný, než v něm něco rupne?

„Vůbec se mu nedivím. Víš, co se mu muselo odehrávat po tom incidentu v šatnách v hlavě?“ ušklíbla jsem se.

Kdyby věděli, jaké to je... Ale oni nikdy nebudou muset žít s tím, že někoho dohnali k vraždě.

„My za to nemůžeme. Sám si o to koledoval. Choval se jako kretén,“ usoudila Sloane za námi.

Zamrkala jsem, jako bych špatně slyšela. Vážně to řekla? Bylo tohle možné?

Její žvásty jsem nehodlala komentovat. Bohužel její názor sdílel i zbytek třídy.

Dny plynuly a postupem času se tenhle incident z podvědomí spolužáků vytěsnil. Jako by se nic nestalo. Jako by člověk, kterého každý den mučili, neměl žádné jméno, žádný příběh, žádnou minulost.

Všichni mysleli na ples, maturitu a vysoké školy. Jen já měla

v žaludku stále ten divný pocit viny. A věděla jsem, že tenhle pocit mě už nikdy neopustí.

Snad už bude mít klid i tam, kde právě je.

2. KAPITOLA – CHESTER

Nemohl jsem uvěřit, že se nade mnou soudce slitoval. Seděl jsem na lavici obžalovaných, ruce sevřené do pěstí, prsty zatnuté tak silně, že mi nehty bolestivě zajížděly do kůže. Před očima mi tanuly útržky toho dne, toho okamžiku, kdy jsem vzal do ruky baseballovou pálku a nechal se pohltit vztekem. Krev. Křik. Ticho. A teď tady sedím, v dřevěné síni plné lidí, kteří rozhodují o mém osudu.

Přidělili mi příšerného advokáta, který by mě nevysekal ani z krádeže kondomů. Chlápek, kterému táhlo na šedesát, měl prošedivělé vlasy a pytle pod očima, se tvářil unaveněji než bezdomovec po třech dnech chlastu. Když mi podával složku s nějakými papíry, sotva se na mě podíval. Nezajímalo ho, jestli skončím za mřížemi na celý život, nebo jestli mám vůbec šanci. Byl jsem pro něj jen další číslo v dlouhé řadě ztracených případů.

„Co tě k tomu činu přimělo?“ zeptal se mě soudce před natřískanou síní. Jeho hlas byl klidný, ale tvrdý, jako by už znal odpověď a jen chtěl slyšet, jestli mu budu lhát do očí.

Někde v koutě jsem vyhledal sestřin uplakaný pohled. Byla tam, schoulená v lavici, její hubená, drobná postava se zdála ještě menší. Oči měla červené a oteklé, rty rozkousané do krve. Nenáviděl jsem je. Všechny. Celý tenhle zkurvený svět. Ale ji jsem musel ochránit.

Vedle ní seděla matka. Ústa měla pevně sevřené, ruce složené v klíně. Neplakala. Jen tam seděla jako socha, bez výrazu, bez emocí. Jako by tohle celé byla jen nějaká nepříjemná formalita, která ji obtěžuje.

Cítil jsem, jak se mi vaří krev. Nenáviděl jsem ji za to, že toho hajzla přivedla do našich životů. Za to, že nás nechala napospas. Za to, že jí bylo všechno jedno.

Kdyby mě raději po smrti táty objala. Možná kdyby se mě někdy zeptala, jak se mám. Možná kdyby sestru ochránila, když ji ten sráč poprvé osahával. Možná...

Zeptejte se mě, co si upřímně myslím, že vyrostete z mé sestry. Kurva, fetáčka, alkoholička nebo svobodná matka. Život jí nedal žádnou šanci. Stejně jako mně.

Advokát mi dal rady, abych před soudcem řekl cokoliv, co by mi mohlo pomoci, a tak jsem popsal celý svůj zasnraný den. Jak mě ve škole šikanovali. Jak mi strhli kalhoty a smáli se mi. Jak mě zamkli v dívčích šatnách, zatímco jsem tam klečel nahý na studené dlažbě. Jak jsem se celý den ploužil městem v růžovém svetru uklízečky, zatímco se kolem míhaly pohledy plné posměchu.

Jak jsem přišel domů a načapal otčíma, když znásilňoval moji sestru.

Když jsem ta slova vyslovil nahlas, místnost se naplnila tíživým tichem. Cítil jsem, jak se mi třese hlas, ale pokračoval jsem. Popsal jsem každý detail. Každý znechucený moment, který mě donutil zvednout pátku a udělat to, co jsem udělal.

Porota pro mě měla pochopení, takže mě soudili jako mladistvého. Možná v jejich očích nejsem vrah. Možná jsem jen další oběť. Jen další ztracený kluk, kterého systém nechal padnout.

Dostal jsem čtyři roky. Za to, co jsem provedl, mi to přišlo až neskutečné.

Můj život nabral jiný směr. Začátek byl v base dost perný. Hned první týden mě někdo přitlačil ke zdi ve sprchách a pokusil se mi rozbít hlavu o dlaždičky. Nespočetněkrát mě zbili. Někdy bez důvodu. Někdy proto, že jsem se podíval na někoho, na koho jsem se neměl dívat.

Trávil jsem týdny na ošetřovně. Modřiny se mi vrstvily na těle jako mapy bolesti, jizvy se nestihly zahojit, než přibýly nové.

Ty tržné a řezné rány jsem přestal počítat. Každé ráno jsem se probouzel s bolavým tělem, s vědomím, že to dnes bude stejné jako včera. A zítra taky.

Celé tělo mi hyzdily hnusné zvrásněné jizvy, které jsem si

nechal zakrýt tetováním. Každý obrázek měl svůj význam. Každá čára schovávala něco, co jsem nechtěl vidět. Bolest se změnila v umění.

Někdy v osmnácti jsem s ostatními vězni začal cvičit a posilovat, protože ani tady mě nikdo nešetřil. Přestal jsem být obět'. Přestal jsem být ten slabý kluk.

Sice mi nedali přezdívku špekoun, ale i pár takových se tam objevilo. A já si slíbil, že už nikdy nedovolím, aby se to stalo znovu.

Nedělal jsem si tam žádné přátele. Přátelství znamenalo slabost. A slabost tady znamenala smrt.

A pak jsem začal sprádat plán.

Pokud jsem jednou dokázal zabít a měl z toho pocit zadosťučnění, udělám to znovu. Tentokrát to ale nebude v afektu. Tentokrát to bude promyšlené. Precizní.

Zabiju toho bastarda, co mě ten den svlékl. Ba ne! Zamorduju všechny, co se mi smáli. Stáli v té posrané šatně a dívali se na mě jako na nějaké monstrum bez mozku, bez emocí.

Život se se mnou nikdy nemazlil. Od chvíle, kdy jsem se narodil, jako bych měl na čele vyryté: „Tenhle kluk bude mít život na hovno.“

Táta mi umřel v osmi letech a v tom období se nám matka přestala věnovat. Nejdřív jen na pár hodin denně. Pak na večery. Později už nepřicházela domů i celý víkend. Často nás nechávala v domě samotné, aniž by nám tam nechala jídlo, takže jsme chodili do místní samoobsluhy a kradli sladkosti, protože ty jediné měli v zadním regálu. Bylo to snadné. Když jste malý kluk s velkýma očima a špinavým tričkem, nikdo si vás nevšímá. Dospělí vás nevidí.

Koupili jsme si jeden sáček těstovin a v batohu měli dvacet čokoládových tyčinek, několik balíčků bonbonů a hromadu sušenek.

Pamatuju si, jak jsme se sestrou seděli na podlaze v kuchyni

a cpali se sladkostmi, zatímco jsme se snažili uvařit ty těstoviny. Neuměli jsme ani zapnout sporák. Byli jsme jen dvě děcka, co se snažila přežít.

Později si matka domů vodila pánské doprovody a oddávali se hlasitému sexu. To bylo někdy ještě horší než hlad. Dospělí si neuvědomují, jak moc děti slyší. Myslí si, že když zavřou dveře, je to dostatečná izolace, ale není.

Pouštěli jsme si se sestrou pohádky nahlas, abychom je přehlusili. Ale někdy to nešlo. Někdy to bylo tak hlasité, že jsme se jen schoulili pod deku a dělali, že tam nejsme.

Se školou to šlo z kopce. Měl jsem spoustu zameškaných hodin a jen těžko to doháněl. Na učení jsem neměl čas. K čemu taky? Nikdo mě nepodporoval, nikdo mě nepopoháněl. Sestra se učila o něco lépe, ale já si připadal, že za ni mám zodpovědnost. Byl jsem starší bratr. Měl jsem ji chránit. Ale jak, když jsem nebyl schopný ochránit ani sebe?

Občas se matka vzchopila a začala se o nás starat, ale většinou to bylo, když si našla nějakého chlapa na stálo. Přicházelo to jako cyklus. Našla si nového a první měsíce to vypadalo dobře. Chvilí jsme jedli normální jídlo a měli čisté oblečení. A pak se to vždycky zlomilo.

Měli jsme i pár fajn otčímů. Zařídili mi brýle, rovnátka a pár slušných ohozů. Vždycky jsem se snažil doufat, že tenhle už bude jiný. Že se udrží a matka nás kvůli němu přestane zanedbávat. Ale nikdy to nevydrželo.

Bohužel, když mi bylo šestnáct, přivedla domů Prestona. Jestli existuje někdo, kdo si zasloužil ránu pěstí jen za svůj ksicht, byl to on. Ochlasta a smradlavý zmrď, co celé dny seděl u televize, pil pivo, krkal, cpal se polotovary a nosil dokola špinavé oblečení. Byl to chodící odpad.

Neskutečně páchnul potem, cigaretami a prošlým salámem. Navíc se myl jednou za týden. Možná ani to ne. Každý dotek od něj byl odporný. Každé slovo, které na mě promluvil, bylo naplněné pohrdáním.

Když mi něco podával, zvedal se mi žaludek. Za nehty měl špínu a při představě, jak se škrábal na prdeli, mě už u večere nikdo neviděl. Odmítal jsem s ním sedět u jednoho stolu. Radši jsem šel ven a jedl až pozdě v noci, kdy všichni spali.

A tak jsem celé dny trávil sám v pokoji nebo u řeky za letišťem. Učil jsem se, jak být neviditelný. Jak zmizet. Někdy jsem tam seděl celé hodiny, sledoval letadla a přemýšlel, jaké by to bylo prostě nasednout do jednoho z nich a odletět. Jen tak. Pryč.

Zbýval mi rok a půl, abych si odseděl svůj trest. Rok a půl mezi zdmi, které páchly potem, močí a beznadějí.

Tenkrát jsem se posadil ke stolu ve společenské místnosti, zatímco se ostatní kochali nějakou trapnou komedií. Nikdy jsem nechápal, jak se můžou smát. Co je na tom vtipného?

Vzal jsem si tužku, papír a začal sepisovat jedno jméno za druhým. Jako seznam na nákup.

Dokud jich tam nebylo osmnáct. Každé jméno bylo jako bodnutí nože. Každé mě vrátilo zpátky do té šatny. K tomu posměchu, strachu a ponížení.

U některých jsem si dal vykřičníky, abych se jich zbavil mezi prvními. Protože někteří si to zasloužili víc než jiní.

Musel jsem si všechno do posledního detailu naplánovat, aby na mě nepřišli, protože už bych se odtud nikdy nedostal. Měl jsem čas a trpělivost. A hlavně... měl jsem chuť to udělat správně.

A já potřeboval všem těmhle bastardům ukázat, že se ve mně mýlili.

Už nejsem zdaleka ten nenápadný tlustý blbeček, kterému se mohli smát.

Neprosili o odpuštění. Tak proč bych měl odpouštět?

PŘÍTOMNOST

3. KAPITOLA – SAMARA

Mám za sebou další příšerný den. Práce pečovatelky není jednoduchá, ale já se rozhodla pomáhat lidem. Už od chvíle, co mi poprvé dali na starost pacienta, jsem věděla, že tohle je poslání, ne jen práce. Každý den byl jiný. Jeden byl plný úsměvů, kdy se babička Andersonová rozpovídala o svém mládí a dědeček Morris mi vyprávěl příběhy o vietnamské válce. Jiný den mě zase frustruje a vyčerpává, protože někteří pacienti odmítají jíst, jsou podráždění a já odcházím s pocitem, že jsem toho moc nezmohla.

Odkopnu boty hned za dveřmi našeho domu a zakřičím na holky v kuchyni.

„Ahoj, jsem doma!“

Bydlím se starší sestrou Lenou a dvěma spolužačkami ze střední – Sloane a Flor. Já a Lena už pracujeme, ale Sloane a Flor studují a zároveň vypomáhají v bistru nedaleko Highland parku.

Ano, Rockford je zapadákov, ale nepatří mezi předražená města jako třeba New York. Někdy mi to tu leze na nervy, protože se lidé znají až moc dobře, drby se šíří rychleji než požár v suchém lese a možnosti vyžití jsou slabší. Ale mělo to i své výhody – bezpečné ulice, dobré sousedské vztahy a dostatek klidu.

Sloane loupe brambory, zatímco Flor si projíždí internet a ani nedutá.

„Co je?“ nechápe Sloane a kývne k ní hlavou.

„Věděli jste, že je Hamples po smrti?“

Zůstaneme na ni obě zírat.

„Jako ten blb ze střední?“ zeptám se.

„Jo, ten. Právě se o něm píše v novinách. Někdo mu v jeho autě zabodl šroubovák do ucha.“

„Počkej, někdo ho zabil?“ odhodí Sloane nůž a šokovaně sleduje Flor.

„Vyšetřují to, ale rozhodně se jednalo o vraždu.“ Věnuje nám šokovaný pohled.

„A kdy se to stalo?“

„V pondělí.“

„To je šílené, ale na druhou stranu se nedivím. Ten kluk nestále někoho provokoval.“

Sloane pokrčí rameny, jako by to nebylo nic neobvyklého. Ale mě zamrazí.

Jenže následující týden se historie opakuje. Přicházím z práce, posadím se k holkám do obývacího pokoje, kde sledujeme zprávy.

„Policie dnes potvrdila, že dvaadvacetiletý Noah Clinton zemřel po brutálním útoku, při kterém byl ubodán. Incident se odehrál včera večer přímo před domem oběti...“

Na okamžik zapomenu dýchat. Noah Clinton. Další známé jméno. Další mrtvý spolužák.

Moderátor odvrací pohled na jinou kameru, zatímco obrazovka ukazuje fotku oběti a místo činu, obklopené policejní páskou.

„Ubodaný? Děláte si srandu?“ podívá se na nás Flor a nechápavě vrtí hlavou.

„To je za poslední dva týdny náš druhý spolužák.“

Cítím, jak mi tělem projede mrazivý závan strachu. Dva mrtví během čtrnácti dnů a navíc kluci ze třídy? To přece není náhoda.

„Co se divíte, oba byli idioti. Možná se jen stýkali se špatnými lidmi,“ napadne Sloane.

Snažím se přimět svůj mozek, aby tu myšlenku přijal. Možná to tak je. Možná jen narazili na někoho nebezpečného a ty vraždy nemají žádnou spojitost. A přesto mi něco říká, že bych tomu měla věnovat víc pozornosti.

Sloane se s těmi kluky na střední hodně přátelila, proto mě

nepřekvapilo, když jim šla na pohřeb.

Já je rozhodně nelitovala. Za ty odporné činy, které na střední dělali svým spolužákům, si tohle zasloužili. Jenže... Opravdu je musel někdo zabít tak brutálně?

Je sobota večer a vydáváme se s holkama za zábavou. Pár bloků od našeho domu je útulný bar s biliardovými stoly, šipkami a fotbálkem. Když máme volno, vyrážíme se odreagovat.

Lena nám objedná čtyři giny s tonikem a buď hrajeme kuleč-ník, nebo tančíme až do rána.

Dnes ale popíjím pomaleji než obvykle. Myšlenky mi stále bloudí k těm vraždám. A hlavně k tomu, jestli bude další oběť.

Ani dnes neděláme výjimku. Vracíme se pěšky, omámené několika drinky, když se Flor několikrát ohlédne.

„Co je?“ smějeme se jí.

„Asi jsem paranooidní, ale viděla jsem nějakého chlápka v černém. Šel za námi, ale teď už ho nikde nevidím.“

Ostře se rozhlédnu. Ulice je prázdná. Jen pouliční lampy vrhají dlouhé stíny na chodník.

„Jasně, chystá se nás znásilnit a zamordovat,“ zašeptá hlasitě Sloane a divoce se rozesměje.

„Tady se znásilňuje? Já! Já bych měla zájem!“ hlásí se Lena, až ji všechny okřikujeme.

„Pšššt, nekřič!“ zavrtím hlavou a opravdu zahlédnu za křovím osobu v černém oblečení s kapucí přes hlavu.

Srdce mi poskočí v hrudi. Možná to nic není. Možná je to jen náhoda. Ale něco uvnitř mě se naježí jako varovný signál.

„Měla by sis už někoho konečně najít,“ radí jí Sloane.

„Náhodou, viděly jste u baru toho kluka s dredy? Pozval mě na panáka, ale pak to podělal. Zeptal se mě, jestli nejsem okurka, protože by si mě rád naložil v kuchyni. Takže teď nevím, jestli je to nějaký zvrhlý prase nebo mě chtěl naporcovat.“

Holky se hlasitě smějí, ale mě smích přejde, když zjistím, že měla Flor pravdu. Někdo tam je. Neříkám nic. Možná jen na

někoho čeká nebo je to jeden z těch dealerů, co prodává fet.

„To nic není, jednou se mě snažil nějaký chlápek sbalit otázkou, jestli můj táta nebyl pekař, protože jsem docela pěkná buchta,“ baví nás Flor.

„Očividně dělám dobře, když si žádného nepouštím k tělu, protože s chlapem je to jako s telefonem. Buď je obsazený, nebo je to omyl.“

Holky se dál nahlas smějí, ale já mám nepříjemný pocit.

„Pojďme,“ začnu je tahat domů. Naštěstí se neloudají a vrátíme se v pořádku.

Ale i když za sebou zavřu dveře, nemůžu setřást ten pocit, že nás někdo sledoval.

4. KAPITOLA – CHESTER

Svoboda je jako čerstvý vítr z hor – drsná, nemilosrdná a divoká. Přesně takový jsem. Po dlouhých čtyřech letech se ocitám za branami svého pekla. Zhluboka se nadechnu chladného ranního vzduchu, který voní jinak než ten zatuchlý smrad věznice. Voní po životě, volnosti a po pomstě.

Když jsem sem před lety přijížděl, byl jsem jen raněné ptáče, co nemělo velkou šanci na přežití. Naivní kluk s přeraženými křídly, kterého svět už dávno odepsal. Jenže teď, po čtyřech letech, mi otevřeli klec. A já vylétávám ven – ne jako pták, ale jako stín. Jako noční můra, která se vrátí, aby všechny ty sráče pronásledovala.

Vzhledem k tomu, že jsem byl vždycky vlk samotář a rodina se ke mně po tom incidentu otočila zády, nemám kam jít. Žádné přivítání. Žádné objetí. Jen ticho a volba mezi dvěma směry. Stojím na ulici a hledím na tmavou asfaltovou silnici. Doleva nebo doprava? Nezáleží na tom. Moje cesta je už dávno určená.

V kapse tmavých džín mě hřeje zmuchlaný papír se seznamem těch, kvůli kterým se ze mě stala tahle troska. Každé jméno napsané úhledným, skoro až pedantským písmem.

Stojím tu bez možnosti na normální život, rodinu nebo práci. Kdo zaměstná kriminálního? Koho by zajímal kluk, který si vysloužil cejch vraha?

Nestojím o ničí soucit ani o přátelství. Jediná věc, na které záleží, je vykoupení. Ale ne v očích společnosti – v mých vlastních.

Potřebuju nutně peníze a nocleh na pár dní, protože ten šek na sto dolarů, který mi při propuštění dali, mě nespasí. Takže se vydám na letiště, kde se mezi pasažéry hravě ztratím.

Oslovím postarší ženu za pultem u informací a ptám se jí na práci. Hledí na mě pěkně otráveně, ale nakonec kývne k bočním dveřím a zamumlá něco o personálním.

Otevře mi otylý černoš v uniformě. Vysvětlím mu, že

